

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

HẸM TỐI

Hẻm tối

Nguyễn Thị Thụy Vũ

hẻm tối

Nguyễn Thị Thụy Vũ

Bìa: ***M.C.P***

Nguồn: *Thư Quán bản thảo*

hẻm tối

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

**Tuần báo KHỞI HÀNH
số 41 – ngày 19/2/1970**

Anh nắng buổi trưa hắt vào túp lều căng bằng tấm poncho rách vài ba lỗ. Ánh sáng xuyên qua mấy kẽ hở rơi lác đác xuống mấy sàng đựng trái cóc xanh mướt. Bên cạnh sàng trái cóc có vài ba lóng mía tây vàng ối. Mấy miếng chuối chiên và khoai lang ngào đường bày trên mâm nguội ngắt từ lâu. Bầy ruồi mở cuộc liên hoan trên đó. Ngoài ra còn có thêm rổ ốc đắng luộc, và thúng hột vịt lộn vùi trấu chỉ để một trứng trời lên khoe duyên sắc với mấy miếng khô bò, khô mực và lọ kẹo thập cẩm. Chảo mỡ đen ngòm còn sôi liu riu trên lò với vài miếng khoai lang chưa kịp vàng.

Chị Mận ngồi tựa lưng vào gốc sung che miệng ngáp ồm ồm. Bên ngang hông chị là hàng bánh chuối lẫn bánh bèo bày trên lá chuối màu ngọc thạch. Keo nước cốt dừa màu sữa đặc lênh khênh chút hấp dẫn. Người con gái nhỏ đã nghèo đầu ngủ gật từ bao giờ. Hai hàng quà vặt này dành cho bọn khách hàng tí hon trong cái xóm lao động chẳng chịt nhà cửa. Con hẻm ẩm ướt vì nạn chuyển nước bằng ống nhựa từ một tiệm چاپ phô có thủy lượng kế trước nhất trong xóm. Các ống nước lâu ngày bị thủng nước bắn phọt ra làm lối đi nhớp nháp quanh năm.

Chị Mận giờ này rảnh rồi, khách hàng đang bận ngồi trong lớp học lụp xụp bề bộn. Cái lớp học chật ních như nêm. Bốn cái bàn chất tất cả gần chục con nít. Chúng ngồi san sát nhau chung lưng sát

nách. Từ đây tới bốn giờ mới có giờ ra chơi của bọn học trò. Cửa hàng của chị sẽ nhận trở lại. Ít khi khách hàng người lớn chiếu cố đến gian hàng thập cẩm của chị. Ngồi đây từ lúc bảy, giờ sáng tới quá trưa, chị Mận cảm thấy hết hào hứng để buôn bán nữa. Ừ, phải nhắm mắt trong giây lát cho thần sắc tươi tỉnh hơn để lúc trống trường báo hiệu giờ xả hơi chị phải lây quây không hờ tay; không kịp thở. Hai con mắt phải luyện cho tỉnh để gìn giữ, bảo vệ cóc, mía, ốc, khô, khoai...

Đôi mắt ti hí của chị lão liên. nếu không sẽ có vài món hàng không cánh mà bay mất. Vốn liếng ít ỏi. Với bảy trăm đồng bạc chị có thể mua mỗi thứ một chút bày đây mấy chiếc sắn. Cóc, mận, ôi, bánh, kẹo, khô, trứng vịt lộn, hột gà vữa và vài thứ đồ chơi bằng nhựa nhiều màu sắc vui mắt như con cóc, con mèo,

con heo, con chó và vài chục chú lính ôm súng đứng canh gác bọn gia súc lố nhố trên sàn. Bao nhiêu vật dụng đó sẽ cho chị món lời vài trăm đồng mỗi ngày.

Đôi khi chị Mận tính đi làm ăn xa để kiếm tiền khá hơn nhưng rồi suy đi nghĩ lại chị thấy bất tiện. Nhà chị không có ai trông nom, sáu đứa con lút nhút trong gian nhà chật như cái hộp quẹt nhiều bóng tối. Nhà chỉ có một bộ vật, mẹ con chị chất lên đó đầy ắp như cá mòi lúc về đêm. Khung bếp thấp vừa là chỗ nấu nướng kiêm luôn nhà tắm và cầu tiêu. Mấy đứa trai con chị lúc nào cũng ở trần tròng trọc.

Mấy đứa con gái nhỏ mặc toàn áo cũ của anh chị nó. Ban ngày các con chị lấy con hẻm làm chỗ chơi đùa, nhưng lúc màn đêm kéo về, chương trình ti vi của bà hàng xóm chấm dứt chúng rùng rục

về nhà quây quần trên bộ vạt, tràn xuống nền xi măng chỉ chừa một khoảng không đầy một sải tay làm lối ra vào. Chúng cựa quậy, lơ nhố như bầy lãi đũa đến chóng mặt. Con đùm, con đề như thế này chị biết gửi cho ai mà định đi ra Long Bình giặt ủi quần áo cho Mỹ đây? Ngộ lỗ chị đi làm xa rủi ro nhà phát hỏa ai lo cứu mang đùm bọc chúng ra khỏi cơn tai biến? Đưa con gái lớn cao hơn lưng quần còn đứa nhỏ nhút mới biết đi lẫm lẫm.

Ánh sáng chói mắt, chị Mận kéo chiếc khăn sọc đỏ lộn trắng xuống che khuất nửa sóng mũi. Tiếng cười rận rật của mấy đứa con trai vừa “nứt mắt” với cô bán bắp nướng ngồi đối diện chị, có chút nhan sắc dễ coi văng vẳng bên tai. Chị Mận thiệp đi giữa những âm thanh ồn ào quen thuộc. Tiếng cười giòn, văng tục, ó rẻ của bầy con nít là khúc nhạc

nhân nhân trong con hẻm nhộp nháp quanh năm này.

Vụt chị giật mình vì có bàn tay nhỏ chụp lên bờ vai đầy thịt của chị. Chị kéo chiếc khăn che mặt lên khỏi vầng trán đen nám. Nét mặt sầu sượng chợt sáng lên. Chị níu thằng bé đen đũi với mái tóc quăn quít như mớ sà lách son vào lòng hôn lên má nó chùn chụt. Hai con mắt thằng nhỏ rục sáng và nó nạy ra khỏi cánh tay bấu chặt của chị. Ngón tay trở của nó chỉ vào miếng chuối chiên làm bấy ruồi hốt hoảng cất cánh bay tản ra xa. Nó ú ớ lẫn lúu như con chim chìa vôi. Nó ở truồng và chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu xanh ve chai bạc thếp trên lưng. Hai bắp chân nó bụ bẫm, chiếc mũi nó cao thẳng, màu da bánh ố chiên Thằng bé Mỹ lai da đen.

Chị lắc đầu nói giọng nũng nịu với nó:

– Đừng ăn thứ đó, dầu mỡ lắm, con trai cưng của má. Để má róc cho con một lóng mía ghen.

Thằng nhỏ chưa biết nói sõi nhưng hiểu hết lời của chị Mận, nó lắc đầu lia lịa rồi chỉ món khác. Ngón tay nhỏ của nó dừng lại lọ kẹo. Chị cười thỏa thuận rồi lấy cho nó một viên lột lớp vỏ bạc bọc ngoài. Chị ôm lấy nó và biểu nó hả miếng thật to. Thằng bé nghe lời hả chiếc miếng vừa mọc được bốn cái răng cửa trắng. Cái miếng tròn như con chim dòng dộc. Chị cho viên kẹo kẹt vào đôi môi thâm đưa gần miệng nó. Thằng nhỏ sợ mất phần sắp sửa ré lên. Chị lính quýnh đưa viên kẹo vào miệng nó luôn tiện chị hôn tới tấp lên môi màu xám của nó. Thằng nhỏ nhăn nhó khó chịu. Nặng như thế

mà hình như chị chưa đã thềm, chị toan
đè ngựa nó xuống bộ vạt bên cạnh mấy
sàng quà chị sẽ cù vào nách vào háng nó,
cắn lên môi lên má nó. Bàn tay ú núc của
chị bóc con chim đen đuôi của nó co rút
lại còn bằng trái ớt hiểm và chị nói ngọng
nghịu, đã đốt:

– Cái này Răng (Jean) để cho ai?

Thằng bé đáp gọn:

– Má!

Rồi nó lấy ngón tay xỉ vào trán chị.
Chị Mận cười ngất.

– Cho má để làm gì?

– Rụ (uống rượu)

Chị áp mặt vào con chim của nó và
định cắn nhẹ lên đó một miếng mới đã
thềm. Vụt chị nhớ lời cô giáo ở gần bên

cạnh thường nói về cách nựng nịu con nít, đừng nên đá động đến bộ sinh dục của nó mai sau nó sẽ biết muốn chuyện vợ chồng sớm lắm. Chị còn nhớ cô giáo nói là ở bên Tây họ không có bông nách con nít e sự cọ quẹt vào chỗ ngứa đó sẽ làm cho chúng dễ kích thích. Nhưng chị hoài nghi lời cô giáo. Theo chị hiểu biết bọn con nít Tây đằm biết chuyện chồng vợ sớm hơn con nít xứ chị nhiều. Nhưng mỗi khi chị nựng chỗ cấm kỵ đó chị hơi khựng lại một lúc rồi sau đó chị thả nhiên tiếp tục theo ý thích của mình.

– Thăng đen này con ai vậy chị?

Chị Mận ngẩng lên nét mặt tươi rói nhìn người đàn bà đứng trước gian hàng chị. Người thiếu phụ này chị lơ mờ biết từ mấy tháng nay, nhưng chị chưa hề biết tên tuổi, tông tích gì. Mỗi ngày hai buổi bà ta đều đi ngang qua đây tuy

không ngó ngang đến cửa hàng của chị. Hình như thiếu phụ đó ở đầu cuối xóm này. Thiếu phụ cúi xuống lựa một lông mía cầm trên tay nhìn chị hoài nghi. Chị Mận cười ngất đáp gọn thằng Mỹ da đen này là con của chị. Thiếu phụ quan sát thằng bé từ đầu đến chân rồi cười nửa miệng. Nụ cười có vẻ không trọn tin, thiếu phụ lặng là móc tiền trong túi áo trao cho chị. Chị Mận cầm mấy đồng tiền cắc trong tay chưa vội thối cho thiếu phụ chị kể lễ:

– Thằng Mỹ đen này là con của cô Hai Si Ranh bán bar đem gửi cho tôi nuôi hồi nó mới được bảy ngày đó. Cô ta đóng tiền sữa mỗi tháng hai ngàn rưỡi. Cứ hai ba bữa cò đến thăm nó vài ba mươi phút. Ngoài tiền sữa và công nuôi đứa nhỏ hằng tháng cổ thỉnh thoảng đem cho bày trẻ mấy hộp kẹo Mỹ và vài

hộp xà bông bột. Nhà nghèo quá buôn bán lèo tèo như vậy bà thử nghĩ làm sao đủ để nuôi một bảy con sáu đứa. Ba sắp nhỏ tôi bỏ nhà theo vợ nhỏ từ mấy năm nay. Nghe nói ông trôi nổi xuống miệt Cần Thơ gì đó. Ông đi biệt tăm biệt tích.

Giọng chị Mận vụt tạt nghẽn và hai con mắt chị rực sáng như hăm lại cơn giận xa cũ. Hình ảnh người chồng chột hiện lên. Hắn đi mấy ngày liền rồi một buổi chiều lại mò về đòi chị phải đưa đôi khoen vàng của đứa con gái út cho hắn đi cầm. Chị ôm đứa con gái vào lòng bảo vệ đôi khoen tai mà chị phải cắc ca cắc cùm mới sắm được để đeo cho nó vào ngày thôi nôi. Người chồng chửi đồng một hồi và chờ cho chị đặt đứa nhỏ xuống bộ vạt, hắn xông tới hung hăng mở đôi khoen vàng lẹ đến nổi làm trái tai đứa nhỏ rỉ máu. Hắn bưng bã lũ ra mưa rồi

đi luôn mặc sức cho chị Mận chửi bới, rửa xả, phân bua với chòm xóm. Sau đó một tháng có người báo tin cho chị biết là chồng chị đã về Cần Thơ với bà bán hột vịt lộn. Chị tê điếng trong cảnh thiếu hụt đe dọa từng ngày. Rồi cái ý định bày hàng ra bán được gấp rút thực hiện sau đó mấy hôm.

Chị Mận trực nhớ tới thiếu phụ còn đứng chờ, chị cất giọng còn vương chút chua đắng,

– Cô Hai biết hôn. Mới đầu tui tính góp nhóp chút tiền đi xuống Cần Thơ và mượn vài chị đàn bà chuyên đánh lộn mượn ở miệt Cầu Ông Lãnh xuống dưới đó và lột quần bêu xấu con đi bán hột vịt lộn đó giữa chợ.

Giọng chị sôi lên gấp rút, nghiêng răng kèn kẹt. Cơn giận hờn xa cũ như

bốc khói qua đôi mắt to nhiều tròng trắng của chị. Thiếu phụ bỗng bị lôi hút vào câu chuyện hào hứng của chị Mận.

– Chị có đi xuống đó không?

Chị Mận đẩy thằng bé ra khỏi cánh tay, giục nó đi về nhà. Chị trả lời thiếu phụ là chị chưa đi được nhưng chị không ngừng ngồi nghĩ tìm độc kế hạ địch thủ một trận. Chị sẽ đeo chiếc cà rá hột đá – sính lễ của chồng chị mười năm về trước vào ngón tay trở và khi gặp tình địch chị sẽ loi cuờm tay vào mặt ả, chắc chắn bột đá cứng có những cạnh sắc sẽ lấy máu của tình địch như chơi. Nhưng đột nhiên chị Mận thất vọng bữa bãi trên nét mặt còn giận xanh chành tiếp:

– Cô Hai nghĩ coi, tiền không đủ ăn có đâu cơm ghe bè bạn dắt díu xuống dưới đó cho được. Tui bấm bụng chịu

trận mấy năm trời rồi cũng nguôi ngoai.

Ngừng một chút chị nuốt ực nước miếng chị nói thêm:

– Tui nghĩ đến cách nuôi con nít kiếm chác thêm chút đỉnh để đắp đổi qua ngày. Vả lại, con nhỏ đầu lòng của tui có thể phụ bông ằm và pha sữa cho thằng Tây đen đó.

Thiếu phụ cười nhìn chị bề bộn da thịt đang độc diễn vở bi hài kịch của cuộc đời chị linh động. Thiếu phụ thành thật khen chị có tay nuôi con nít. Thằng Mỹ đen sổ sữa dễ thương. Chị nói là tại chị rầu buồn việc gia đình nhiều năm liền nên ốm đi nhiều. Thiếu phụ cố nén để không bật cười thành tiếng khi ngắm chị Mận thật phì nhiêu về thịt mỡ. Chiếc cổ to của chị cơ hồ gắn liền vào bờ vai. Hai miếng ngực chảy xệ chấm rún như

độn hai trái bí đao. Cái bụng lúc nào cũng như có chữa gần ngày. Chị Mận trở mình có vẻ mệt nhọc và cố giữ thiếu phụ lại:

– Thằng chả tệ bạc cho đến đổi đã muốn người ếm tui. Hôm mấy tháng trước nhân lúc rảnh rồi tui quét dọn bếp nước, lúc nhắc cái cà rỗng lên đồ mớ tro đầy ập trong đó tui gặp tấm hình của tui bị xăm hai con mắt, dấu dưới đó. Hèn gì, mấy năm nay hai con mắt tui sao nó lù mù vào buổi tối như mắc bệnh quáng gà vậy. Từ ngày tui lấy được bùa ếm đó, tự nhiên con mắt sáng trở lại liền.

✱

Trời tối đen vì những đám mây xám ngắt rừng rục kéo tới. Chị Mận gấp rút

thu dọn hàng vào gánh trở về nhà. Cơm mệt làm tứ chi chị rủ bệt. Chiếc gánh bình thường không thấm tháp gì đến bờ vai đầy thịt của chị, cứ sao hôm nay nặng trĩu xuống. Cái kỷ niệm bẽ bộn được trào ra như thác đổ vào buổi trưa hôm ấy với người thiếu phụ không thân làm chị nhẹ nhàng đôi chút. Nhưng khi bóng thiếu phụ khuất chị cảm thấy mình đã khuấy động một vùng quá khứ bị bỏ quên. Từ lâu chị đã tự căn dặn mình hãy xem đời sống này như một quả phụ. Cái gì lâu ngày cũng trở thành thói quen. Chị đặt gánh trước nhà. Đứa con nuôi ngồi bên con mèo nghe tiếng chị lật đật bỏ chạy khắp khếnh, miệng gọi má inh ỏi. Thằng bé da đen đối với chị đầy triu mến đã giúp chị quên tuốt nó là một thú con bất đắc dĩ, một tai ương trong lúc nghèo thân sơ, thất sở.

Phải bậm môi chịu đựng lắm mới không đem nó tới viện mồ côi gửi cho bà phước.

Cái ý định đem cho nó cứ chập chờn trong trí chị từ lúc mẹ nó đóng cho chị tiền mua sữa của tháng thứ tư rồi biệt tăm, biệt dạng. Nhà cửa tung tích của mẹ thằng da đen đó chị chưa hề bước tới. Chị chỉ biết bà ta ở miệt chợ Trương Minh Giảng có vậy thôi. Cái tên Si Ranh (Suzanne) mà chị đi hỏi thăm mấy ngày liền không hề ai biết tới. Chị đi từng nhà hỏi mãi cô Hai Si Ranh thì được đáp bằng cái lắc đầu nhẹ nhàng. Chị cảm thấy cơn mệt nhọc và nỗi thất vọng làm chị bước hết nổi.

Về tới nhà nhìn vào mặt nó, hai cánh tay bụ bẫm của thằng Mỹ đen chơi với đòi chị ẵm làm chị bất nhẫn. Chị bèn mở cuộc trưng cầu giữa mấy đứa con chị. Tất

cả đều ré lên khóc phản đối khi chị đòi đem cho đứa nhỏ. Bầy con nít nhao nhao lên đồng thanh như một bài hợp ca hùng tráng:

– Đừng cho em nghe má, tội nghiệp em bé, để nuôi mà.

Chị ứa nước mắt phân bua với người đàn bà hàng xóm là nuôi con chó, con heo còn mẩn tay mẩn chun huống hồ con nít. Chị bỗng xốc thẳng nhỏ lên. nó nhoẻn miệng cười vô tội. Chị đè nó xuống vạt tre cù vào nách nó. Tiếng cười hăng hắc dễ thương trong gian nhà chật chội làm lòng chị mềm xuống. Chỉ nghĩ tới lúc phải rời xa nó chị ứa nước mắt rồi.

Buổi chiều trôi chậm. Cơn mưa lác đác rồi qua mau. Chị đã vào bếp nhóm lửa bắt nồi cơm. Tiếng bà Xẩm ngang

nhà đập vào tai chị như một điệp khúc nhảm chán “hàm cá sảnh” khi bà bất bình lũ con nghịch ngợm của bà. Chị biết đó là câu rửa xả của bà Xẩm nhưng không hiểu nghĩa như thế nào. Chị toan qua hỏi nhưng rồi thôi. Chị bước ra ngồi tại ngạch cửa nhìn qua nhà người đàn bà Tàu. Bà ngồi dưới đất lượm tấm mướn cho bà bán cơm tấm bì bên cạnh. Làm suốt ngày được hai mươi đồng bạc. Nghe đâu người chồng làm hầu sáng trong mấy tiệm ăn Tàu ngoài Chợ Cũ chỉ đưa cho bà ba trăm đồng nuôi năm đứa con. Ông Tàu ăn cơm nhà chủ, còn bao nhiêu tiền lương mua giấy số kiến thiết. Ông định nếu Thân Tài còn chiếu cố cho ông phục hưng lại cơ nghiệp cũ đã mất hai tiệm cầm đồ rõ ràng ngày trước của ông bay vào Đại Thế Giới. Bà Xẩm dọn về xóm này chui rúc trong gian nhà lụp xụp được năm năm. Bà phải kiên nhẫn

lắm lúc đầu với lũ con nít mất dạy trong xóm. Mỗi khi chúng đi ngang qua nhà chúng thò đầu vô hô to “hầm cá sạnh”, giữa những giọng cười thích thú, chế nhạo của chúng. Năm năm trôi qua tiếng rửa sả của bà không còn phân phát cho người ngoài nữa, bà trút lên đầu con cái. Chợt thấy chị Mận nhìn bà, lập tức bà Xẩm nói giọng phân trần:

– Ngộ còn khổ hơn nị nhiều lắm. Thằng chồng của ngộ sống cũng như chết. Có một mình ngộ nuôi hết con nít, còn nó làm nuôi giấy số không.

Chị Mận mỉm cười bỏ vào trong bếp vì mùi khê của nồi cơm bốc lên tận mũi. Bỗng có tiếng con gái chị reo hò ngoài ngõ.

– Tụi bây ơi ba về nè.

Chị bàng hoàng tay chân như lên cơn sốt rét. Mặt chị tái dần. Người đàn ông trạc bốn mươi tuổi quần áo nhàu nát, lồn lển bước vào như người ăn trộm. Hắn nhìn thẳng Răng ngồi trên bộ vật hỏi chị:

– Con ai đó vậy?

Chị Mận nổi xung trả lời cụt ngủn:

– Tao đi lấy Mỹ đen đẻ nó đó. Tao chán đàn ông Việt Nam rồi. Lấy Mỹ có tiền ăn sung, mặc sướng.

Người đàn ông cười mơn trớn không tin lời chị, giọng châm chọc:

– Cái bản mặt mày mà đòi đi lấy Mỹ. Mên, Mội chắc nó còn chê mày, bộ tưởng lấy Mỹ để dúng gì sao?

Chị Mận cầm chiếc đĩa bếp bước lên ong óng:

– Mày đi đâu về đó, bộ con đã chó nó đá dít rồi sao mà mang đầu máu về đây báo cô tao?

Như chợt nhớ lại chuyện cũ chị Mận tiếp hỏi:

– Mày đừng có làm phách chó, tao còn ngon lành như vậy không lấy được Mỹ đen hay sao? Người ta trọc đầu sún răng, ghẻ lác đầy mình còn lấy được Mỹ trắng vừa đẹp vừa trẻ thay.

– Chắc thú Mỹ đó đui thụt con mắt rồi.

Nói xong người chồng thân nhiên đi lục mấy bộ quần áo cũ gói trong tờ giấy nhựt trình đi tắm rồi lăn đùng lên bộ vạt ngủ ngáy như sấm. Chị Mận lui cui trong bếp. Đám con thỉnh thoảng cười giỡn ó ré như mọi bữa khác, chị dỗ ngọt chúng:

– Để ba tụi bây ngủ. Ông coi bộ mệt đủ.

Chị nấu thêm nửa lon gạo; đồ ăn cũng còn nhiều nhưng chị nướng thêm khô sặc. Trời tối. Con hèm ồn ào tiếng cười nói của lũ trẻ. Chị đốt đèn đặt lên bàn và đốt khoanh nhang muỗi để dưới gầm giường. Chốc chốc chị liếc nhìn chồng vẻ mặt khó hiểu. Chị xúc chén cơm chan một chút nước cá kho đút cho thằng Răng, rồi dỗ nó ngủ. Chị hát đi hát lại hai câu:

Một mình anh đứng giữa trung ương

*Bên tình bên nghĩa anh thương không
đồng*

Chị Mận dọn cơm lên sai thằng con thứ đi mua xì rượu đế. Chị biểu con gái lớn đánh thức chồng dậy ăn cơm chiều

với các con. Cơm giận làm chị no bứ. Ông chồng ngồi dậy ngáp ồm ồm. Chị ngồi ngoài ngạch cửa nói vọng vào:

– Nhắc tiền nhắc bạc thì không gặp chó nhắc tới cút hoặc tới mày thì có liền.

Anh chồng phải hai bàn chân vào nhau bèm bẹp rồi ngồi vào bộ vạt so đĩa, rót rượu vào ly nói xỏ trở ra.

– Tới giờ ăn cơm rồi nghe mậy. Trời đánh còn tránh bữa ăn. Mày cầm cái hòng chó mày để tao nhậu cho ngon.

Chị bước vào nhìn vô mâm cơm:

– Đồ ăn ít quá chắc ăn không đủ. Bền (con trai thứ của chị) mày chạy mua thêm cho thằng chả ba chục đồng lỗ tai phá lẩu coi.

Chị trở giọng dõ dạnh chồng:

– Ờ, còn con bán hột vịt lộn nó đâu rồi?

– Nó bỏ đi về Châu Đốc rồi.

Chị Mận được nước lên giọng dạy đời.

– Đó mày thấy hôn, thử lấy cái kiếng mà coi. Cái mặt mày đã dòn da rồi, răng cở xệu xạo mà còn sanh chứng, phải chi mày đẹp trai thì tao không tức. Mày hết ba đồng tiền thì nó bỏ mày là vừa.

Người chồng la áp:

– Đẹp cái họng mày lại, đừng có làm giọng mẹ tao. Chọc khùng tao đá đập mu bây giờ.

Chị Mận bỏ vào nhà tắm lấy theo cục xà bông Cô Ba – cục xà bông dành cho khách khứa đi tắm. Chị thay bộ đồ satin

trắng lảng lẩy rồi xúc dầu bông lải lên tóc. Chị đem nước và châm cho hẩn một ấm trà “Con Cua”. Trong lúc hẩn uống trà chị lại so giọng:

– Tao nghe nói mày khoe với người ta là mày giống kếp Thành Được nên con hột vịt lộn mê mày bỏ nhà theo không mà.

– Thôi dẹp mày đi. Để tao ngủ, tao say rồi.

– Mày ngủ ở đó đi đừng có lên phén vô buồng, tao để con dao yếm sẵn trên đầu giường rồi. Nếu không nghe lời, nửa đêm mò vô, tao phụ lấy theo cho coi.

Anh chồng lừ như rồi lẩn ra vạt tre.
Chị Mận chưa tha:

– Lần trước để xong một đứa mày cũng bỏ đi. Tao thể không đại tới lần thứ

hai nhưng rồi mày cũng mò tới đây năn nỉ, ỉ ôi cho tao xiêu lòng cho tới sáu trận như vậy. Bây giờ tao khôn rồi, mày đừng có mong giở lại cái thói cũ.

Hàng xóm hồi hộp chờ đợi tưởng chừng sẽ có cuộc ẩu đả đổ máu do cái miệng ồm ồm của chị. Chị hăm he dữ dần lắm, lúc chị nói cay nói đắng, lúc chị dỗ ngọt theo lối đánh đầu.

– Tao hỏi thiệt mày sao còn mặt chay mày đá mà lết đầu về đây?

– Nhà vợ con tao thì tao về.

– Hồi đó sao mày nói không có vợ con c... gì mà.

– Tao nói hồi nào? Mày đừng có lợi dụng tật lãng trí của tao mà thêm mắm dặm muối đó.

Người chồng hạ thấp giọng.

– Thôi nói chơi chở tao về đây là muốn dựng lại cuộc đời.

Chị Mận hứ một tiếng:

– Thôi đi mày ơi, mày tính xây dựng cho tao thêm một bầu nữa rồi mày bỏ mẹ con tao cù bơ cù bất nữa hả? Tao nói rồi mày vô đây...

Anh chồng móc trong túi ra miếng biên lai mua xe nước mía đặt lên bàn giọng hách dịch:

– Mày tưởng tao hết cửa mần ăn nên mày khinh tao. Tao cho mày biết, tao sắp kéo xe nước mía về đây kiếm tiền nuôi sắp nhỏ. Lúc này nắng gắt chắc là bán nước mía đắt lắm.

Mặt mũi chị Mận rục lên, chị chớp mắt:

– Mày nói thiệt hả?

Ông chồng đưa tay lên thế:

– Tao nói láo cho xe cán tao chết không kịp ngáp đi.

– Phải chi mày bị xe cán cũng còn đỡ, tao còn có chút tiền bồi thường.

Ông chồng gầy:

– Mày mở miệng ra thì độc địa như con rắn hồ hành.

Chị Mận lại tủm tỉm cười dễ ngọt.

– Thôi mày đem xe nước mía về đây trước rồi nói tới chuyện xây dựng với tao. Chớ chưa đem xe về thì đừng có đại mà mò vô giường tao nghe chưa? Muốn sống xây dựng thì khó, chớ muốn chết làm ma cụt đầu thì dễ lắm mày ráng mà giữ mình.

Buổi sáng hôm sau khi cuộc sinh hoạt trở lại bình thường. Chị Mận dọn hàng thật sớm gọn gàng nhanh nhẹn. Người chồng bỗng thẳng Mỹ đen trên tay từ nhà bước ra coi chị Mận bày hàng. Chị ngẩng lên hỏi hấn ăn sáng chưa? Hấn trả lời là qua bên Khánh Hội đẩy xe nước mía về. Chị giục đứa con gái đến quán cà phê mua bánh bao và gói thuốc bao xanh. Hấn đưa thằng bé da đen cho chị giữ rồi bước ra khỏi đầu xóm. Chị cầm tay thằng nhỏ:

– Ba đâu Răng?

Thằng nhỏ ngơ ngác chưa hiểu câu nói lạ hoắc của chị, mà nó chưa bao giờ được nghe. Nó đưa mắt nhìn người đàn

ông vừa bồng nó rồi quay qua lấy một con mèo bằng nhựa ôm vào lòng ngược lên nhìn chị cười toe toét.

